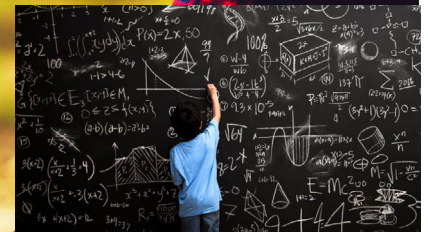

AKROPOLITANEC

ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

KRIZA VZGOJE IN
IZOBRAŽEVANJA NA ZAHODU
IN VLOGA FILOZOFIJE

PODZEMNO SVETIŠČE
NA MALTI

FILOZOFIJA IN
ODNOS DO SMRTI, 2. DEL

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

OBIŠČITE NAS NA FESTIVALU LENT!

ART KAMP

Mestni park Maribor

DELAVNICA

"Elektriko ustvarim tudi sam"

v četrtek, 30. 6., in petek, 1. 7., med 16:00 in 20:00
v soboto, 2. 7., med 10:00 in 13:00 ter med 16:00 in 20:00.

VAJENI NAJMLAJŠI IN VSI OSTALI ZVEDAVI!

AKROPOLITANEC

B E S E D A
U R E D N I K A

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

JUNIJ 2016 | ŠT. 13

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

02/620 32 40

040 709 955

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

bilten@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Prevajalka in lektorica: Klavdija Blažun

Grafična oblikovalka: Nija Androjna

V TEJ ŠTEVILKI:

- KRIZA VZGOJE IN IZOBRAŽEVANJA NA ZAHODU IN VLOGA FILOZOFIJE 4
- PODZEMNO SVETIŠČE NA MALTI 8
- FILOZOFIJA IN ODNOS DO SMRTI, 2. DEL 11

Pot v boljšo družbeno prihodnost se začne pri vzgoji. Civilizacijske korake delamo tako, da vsakič znova prenesemo nabor izkušenj na podmladek, ki nato prevzame svoje odgovorno mesto ter omogoči nove preboje in nove korake naprej.

Mlad človek začne svoj vstop v družbeno življenje na dnu piramide, sledi izkušenim, ki ga spodbujajo, da udejanji svoje zmožnosti in tako počasi sam prevzema višja mesta – tista mesta delovanja, ki v danem trenutku ustrezajo njegovi zrelosti.

To niso mesta, s katerih bi se bleščali njegovi čini, temveč mesta, na katerih bi s prispevanjem potrjeval svojo "veličino". Vsak položaj pa v smislu družbene vključenosti daje trojno nalogo. Najprej prispevamo prek svojega področja, ni pomembno, katerega. Nato poskušamo razviti svoje sposobnosti in sledimo tistim, ki so pred nami – rastemo, da bi nekoč lahko odskočili naprej. Tretja naloga pa je ta, da pri vzponu pomagamo drugim. Slednja zahteva največjo zrelost in občutek pripadnosti družbi. Ob našem odskoku namreč za nami ne sme ostati praznina. Ravno obratno, šele ko poskrbimo, da nas lahko nadomesti nekdo, ki se od nas uči, gremo lahko korak naprej, če to seveda zmoremo.

Bolj izkušeni, tisti, ki bolje razumejo stvari, nam omogočajo, da hitro in brez nepotrebnih spodrseljajev zbudimo svoje potenciale. Taka je njihova vloga in pomoč tistim, ki so korak za njimi, je njihova naravna dolžnost. Takim učiteljem smo zato lahko samo hvaležni – zato je primerno, da vsi, ki od njih prejemaajo toliko pomoči, za to čutijo hvaležnost. Največji in najustreznejši odraz hvaležnosti pri odraslem človeku pa je, da prejeto prenese naprej tistim, ki to potrebujejo.

Srečni smo lahko, če imamo učitelje in če imamo učence. Naši napor postanejo smiselni, če tako postanemo trajni del verige človeštva, ki vrti zobnike naše evolucije. Vsak člen verige pa mora, v skladu s trojno družbeno vlogo, čutiti trojno silo – na mestih, kjer se drži predhodnega in naslednjega člana, ter na mestu, kjer sam premika zobnik. Živeti v skladu z Zakonom zato pomeni čutiti to trojno napetost in trojno povezanost – pomeni čutiti napor, ki pa prinaša hkrati tudi izpolnitev.

Učenje in vzgoja pomenita povezovanje in prenos. Naj potekata znotraj izobraževalnega sistema ali zunaj njega, ne glede na svoj obseg vedno omogočata napredek. Zato tega ne podcenjujmo in vzgojno-izobraževalnemu področju raje dajmo pravo, to je pomembno mesto v svojem življenju.

Andrej Praček
Urednik

KRIZA VZGOJE IN IZOBRAŽEVANJA NA ZAHODU IN VLOGA FILOZOFIJE

SABINE LEITNER

~ prvi del

V razvitem svetu raven splošne in matematične pismenosti, razgledanosti in lepega vedenja vse bolj upada. Poleg tega je milijone mladih nezadovoljnih s šolskim sistemom in čeprav so se pretekle generacije krvavo borile za to, da bi vsem postalo dostopno to, kar je bilo nekoč privilegij bogatih, v formalnem izobraževanju ne vidijo nobenega smisla. V Veliki Britaniji na primer število tistih, ki izostajajo od pouka, že leta narašča in ta težava se je tako zaostrila, da britanska vlada plačuje najbolj nezadovoljnim šolarjem, da bi nadaljevali šolanje in da ne bi izostajali od pouka.

Politične oblasti so pod močnim pritiskom javnosti, da bi rešile to težavo, in v zadnjih 10 letih je bilo v evropskem

izobraževalnem sistemu narejenih več sprememb kot v katerem koli drugem desetletju. Toda nobena od teh sprememb ni preusmerila trenda, učitelji pa postajajo utrujeni od tega, da morajo upoštevati nenehno spreminjajoče se vladne ureditve, ki povečujejo njihovo delovno obremenjenost, vendar brez pričakovanih izboljšanj.

Vir te težave ni v pomanjkanju sredstev. Vlada namreč v večini primerov dosledno vse več denarja namenja šolstvu in sodobne šole se ponašajo z visoko tehnološko opremo, vključno z računalniki, interaktivnimi tablam, širokopasovnim internetom itd. Ne manjka niti teorij, študij, statistik o vzgoji in znanstveni napredek je prinesel boljše razumevanje razvoja človeških

možganov. Zakaj smo torej kljub najboljšim možnim materialnim sredstvom in, v kar sama sicer ne verjamem, nenehnemu linearnemu napredku dosegli takšno stanje?

Težava torej ni omejena le na državni vzgojno-izobraževalni sistem, temveč vključuje tudi starše, ki so vse bolj zbegani glede tega, kako vzgajati svoje otroke. Raztrgani so med liberalnimi in avtoritarnimi teorijami, bojijo se, da bi povzročili nepopravljive travme ali svojim potomcem "vsilili" svoje poglede, nemočni so pred zunanjimi vplivi televizije in interneta, poleg tega pa so tudi bolj izčrpani in imajo manj časa zaradi služb, ki so zahtevnejše od služb katere koli prejšnje generacije. Ker se bojijo, da bi aktivno škodovali otrokom, so se zatekli k pasivnemu pristopu, pri katerem čim manj posegajo v "naravno" odraščanje svojih otrok. Toda glede na raziskave obstaja nedvomna povezava med tem pasivnim pristopom ter skokovitim porastom mladostniškega prestopništva in neprimerne vedenja.

To ne pomeni, da so bili starši iz preteklih generacij bolj vešč pri vzgoji, temveč je razlika v tem, da so imeli skupek vrednot in da je obstajalo splošno nenapisano pravilo glede tega, kako vzgajati otroke. V ozadju današnje krize sta pomanjkanje jasnega in celovitega pogleda na vzgojo in izobraževanje ter vsesplošno razhajanje glede katerega koli vzgojno-izobraževalnega vprašanja. To razhajanje daleč presega zdrav spopad med idejami, ki je potreben, da bi se ustvarila pozitivna dinamika, ki omogoča nenehno izboljševanje. To razhajanje je odraz veliko globljega pomanjkanja enotnosti in celovitosti. Je odraz krize identitete, smisla in namena sodobnega človeka. Ne vemo več, kdo smo, od kod prihajamo niti kam gremo. Kriza zahodnega vzgojno-izobraževalnega sistema je torej odraz krize zahodne civilizacije.

POVEZAVA MED VZGOJO IN KULTURO

V enciklopediji Britannica je vzgoja opredeljena kot "prenos vrednot in akumuliranega znanja posamezne družbe". Ta proces je enakovreden antropološkemu pojmu "inkulturacije". Od vseh živih bitij je človek edino, ki ima kulturo v pravem

pomenu. Za živali na splošno ni znano, da bi imele kulturo in da bi bile sposobne svoje veščine prenašati naprej na prihodnje generacije, razen genetsko. Človek pa ima sposobnost prenosa nematerialnih pojmov, in to ne genetsko. Tako lahko prenaša znanje, vrednote in ideje, ki mu pomagajo ne le preživeti, temveč tudi vse bolj obvladovati svoje okolje.

Kultura ni možna brez vzgoje in izobraževanja niti nista možna vzgoja in izobraževanje brez kulture. Kako bi lahko poučevali jezik brez opiranja na svoj lastni jezik? Kako bi lahko poučevali glasbo brez sklicevanja na velika glasbena dela preteklosti? Kako bi lahko poučevali znanost brez poznavanja velikih odkritij in dosežkov naših prednikov?

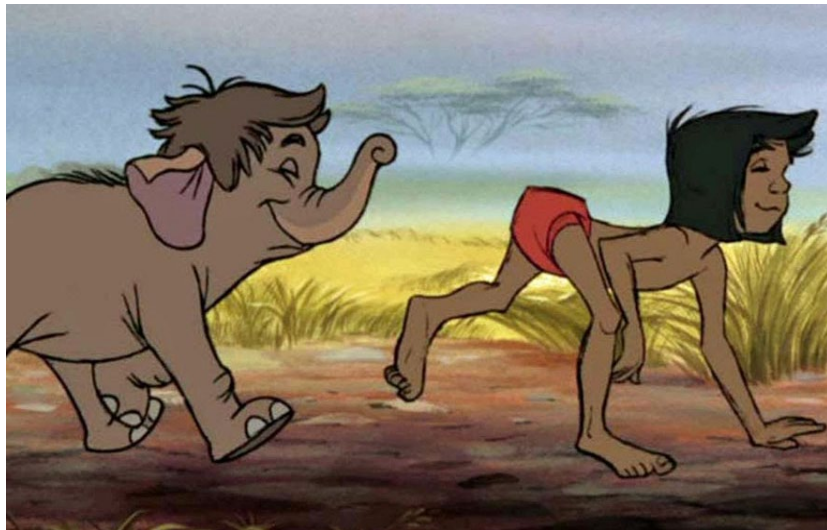
KULTURA NI CILJ, TEMVEČ SREDSTVO

Pomembno je razumeti, da gledano z višje perspektive kultura sama po sebi ni cilj. Namen inkulturacije navsezadnje ni le prenos in ohranjanje posamezne kulture. Namen kulture je pospešiti človekovo evolucijo.

Z inkulturacijo se v nekaj letih svojega življenja naučimo to, za kar je človeštvo potrebovalo tisoče let. Človek lahko postane človek le z inkulturacijo. Pogosto pravijo, da je namen vzgoje oziroma izobraževanja (v ang. "education") "potegniti ven" (v lat. "educere") notranji potencial. Brez kulture ter vzgoje in izobraževanja ne bi mogli razviti tega potenciala. Jamski ljudje so imeli enak potencial za branje in pisanje, znanost in umet-

nost kot njihovi sodobni potomci. Ker pa niso imeli ustreznega okolja, niso mogli teh veščin razviti. Da bi razvili svoj notranji potencial, vedno potrebujemo zunanji poriv. Kot ima seme potencial, da zraste v drevo, vendar to ni mogoče brez ustreznega

gata tapiserija človeške zgodovine je polna primerov, da nismo zlahka zadovoljni s tem, kar smo dobili od svojih staršev. Nasprotno, čutimo potrebo po osvajanju novih obzorij, odkrivanju novih paradig in nenehnem izboljševanju svojih okoliščin.

Želimo se razvijati. Nismo le roboti, ki se hranijo z različnimi informacijami. Smo živi in si želimo rasti. Zato ni najpomembnejše to, kar učimo in prenesemo naprej. Veliko pomembnejše je, kaj v vsakem posamezniku prebudimo. Kulturni elementi niso digitalni podatki, temveč živi elementi, ki imajo moč, da prebudijo speče življenjske moči v človeški duši. Vzgoja ne pomeni prati možgane otrokom in jih programirati, da bi nadaljevali hojo po poti, ki so jo začrtali starši, temveč da bi prebudili svoj edinstveni notranji potencial. Vzgoja je več kot vsota svojih delov, ker bo njen učinek vedno večji od njenega vzroka.

okolja in zunanje spodbude, kot sta voda in svetloba, podobno tudi ljudje potrebujejo pravo okolje (kulturo) in zunanje porive (vzgojo in izobraževanje), da bi razvili notranji potencial. Spособnosti govora ne razvijemo brez zunanjega modela govora, ki ga lahko posnemamo, ljubezni ne moremo razviti, če je ne doživimo, in če bi živeli med živalmi, se niti ne bi mogli naučiti hoditi pokončno.

VZGOJA JE VEČ KOT VSOTA SVOJIH DELOV

Sprejeti moramo, da bo vzgoja vedno subjektiven proces. To do določene mere neizogibno pomeni, da bomo na druge prenesli svoj pogled, svoj način razmišljanja, svoje vrednote in svoja prepričanja. Ker pa noben posameznik in nobena civilizacija nista popolna, to pomeni tudi, da bomo nanje prenesli svoje omejitve, svoje pomanjkljive načine razmišljanja, svoje predsodke in svoje napačne domneve.

Čeprav namreč drži, da ljudi njihov "podedovani pogled na svet" ne le neizmerno obogati, temveč tudi omejuje, moramo razumeti še en pojav – to je človekova zmožnost, da preseže notranje in zunanje omejitve, da se prilagodi novim okoliščinam ter da ustvari nove in boljše oblike civilizacije. Če ljudje ne bi imeli te zmožnosti, potem ne bi bil možen noben napredek. Bo-

Nadaljevanje v naslednji številki Akropolitanca.

KAJ JE HUJE?

PODZEMNO SVETIŠČE NA MALTI

Hipogej Hal-Saflieni na Malti, ki je kot svetovna dediščina pod Unescovo zaščito, je najstarejši znani prazgodovinski podzemni tempelj na svetu. Ocenjujejo, da je bil zgrajen med letoma 3600 in 2500 pr.n. št.

Zanimiv in znan pa je predvsem zaradi posebnih akustičnih lastnosti ene od sob velikega podzemnega kompleksa, ki naj bi jo uporabljali kot preročišče.

Številni obiskovalci poročajo o nenavadnem pojavu v tej sobi. Zvok besede, izgovorjene v njej, se namreč okrepi in odmeva

Beseda "hipogej" dobesedno pomeni "podzemen", sestavljena pa je iz grških besed "hypo", ki pomeni "pod nečim", in "Gaia", ki je bila v starogrškem obdobju boginja Zemlje – Mati Zemlja. Ponavadi se ta beseda nanaša na podzemno svetišče ali grobišče.

tako, da ga je mogoče slišati po vseh prostorih. Pravijo, da je občutek takšen, kot da bi bili v ogromnem zvonu, kjer zvočne vibracije prežamejo celotno telo.

Raziskave so pokazale, da zvok s frekvenco približno 110 Hz resonira z omenjeno sobo v preročišču, kar je značilno tudi za nekatera druga starodavna do sedaj raziskana preročišča, kot so Newgrange, El Castillo in Cairn Euny. Tak resonančni odziv so pokazale raziskave, ki so jih leta 1994 izvedli na univerzi Princeton pod vodstvom profesorja R. G. Jahna. Vse te starodavne zgradbe segajo v obdobje približno 3500 pr. n. št., zgrajene so iz grobo obdelane skale, vendar so vse drugačnih oblik. Akustična značilnost, ki se pojavlja v vseh teh zgradbah, je zelo močna resonanca pri frekvencah med 95 in 120 Hz.

Tu se nam povsem naravno postavlja vprašanje, ali je bilo to namenoma tako? Ali je bilo svetišče v hipogeu zgrajeno tako, da bi okrepilo prav določeno zvočno frekvenco?

Paolo Debortolis in Niccolo Bisconti z univerze v Trstu in Sieni

sta postavila teorijo, da je bila soba zgrajena tako, da lahko ustvari akustiko, ki vpliva na človeško psiho in poveča intenzivnost doživljanja mističnih izkušenj med obredom. Ta teorija je bila dodatno podprta, ko je dr. Ian Cook, ameriški psihiater, profesor in raziskovalec, leta 2008 objavil izsledke poskusa, v katerem so 30 prostovoljcem merili električno dejavnost v možganih (EEG), medtem ko so bili izpostavljeni različnim resonančnim frekvencam. Rezultati so pokazali, da se je ob frekvenci 110 Hz pomirilo delovanje leve, analitične polovice možganov in posledično je prevladalo delovanje desne, kreativne, imaginativne, intuitivne polovice. Takšne spremembe pa se niso pojavile pri preostalih frekvencah.

Drug poskus so izvedli raziskovalci s področja arheoakustike. V sobo hipogeja na Malti, kjer naj bi bilo preročišče, so postavili zelo občutljive mikrofone in digitalne snemalce, da bi zabeležili odziv sobe na različne zvoke človeških glasov in enostavnih inštrumentov, ki naj bi jih poznali v času, ko je bil hipogej v uporabi. Rezultati so pokazali, da moški glas lahko spodbudi resonanco sobe pri dveh frekvencah (114 in 70 Hz).

Ženski glas, ki tako nizkih frekvenc ne doseže, pa ni imel tega učinka. Domnevajo, da so to frekvenco dosegali tudi z nekaterimi glasbili, ki so zavibrirala tako nizko.

Če je bilo svetišče v hipogeu res namenoma zgrajeno tako, da bi okrepilo prav določeno zvočno frekvenco, bi morali njegovi graditelji poznati vpliv lastnosti materialov in oblik na akustiko.

ZASNOVA HIPOGEJA

Hipogej Hal-Saflieni sestavlja serija sob v treh podzemnih nadstropjih, ki so med seboj povezana s prehodi, stopnicami, podzemnimi hodniki in skupaj merijo približno 500 m². Stene so grobo izklesane iz apnenca in zglajene s kremenom, ki so ga morali od nekod prinesiti, saj na Malti ni rudnikov kremenca.

Interaktivni ogled kompleksa: http://web.infinito.it/utenti/m/malta_mega_temples/hypo/plan.html

Tovrstna gradnja pa bi bila kar zahteven projekt. To bi pomenilo tudi, da so poznali vpliv tovrstnega zvočnega odziva na človeka in njegovo uporabo za spodbuditev mističnih izkušenj.

Postavljanje zaključkov zgolj na podlagi dosedanjih raziskav bi bilo prenačljeno. Čeprav so izsledki že sedaj zanimivi, bodo morebitne prihodne raziskave odprle še boljši vpogled v kulturo in mistične ostanke starodavnega sveta.

Priprava: Jerica Jerič

Viri:

[1] <http://www.sbresearchgroup.eu/Immagini/Archaeoacoustic%20Analysis%20of%20an%20Ancient%20Hypogeum%20in%20Italy.pdf>

[2] <http://www.tandfonline.com/doi/abs/10.2752/175169608783489099>

[3] https://www.researchgate.net/profile/Andrew_Leuchter/publication/233638157_Ancient_Architectural_Acoustic_Resonance_Patterns_and_Regional_Brain_Activity/links/558306b108ae4738295b6ea3.pdf

ARHEOAKUSTIKA

Arheoakustika je interdisciplinarna znanstvena veda, ki zajema arheologijo in akustiko ter omogoča nov pristop h klasičnim arheološkim raziskavam.

Z zvočnimi inštrumenti raziščejo najdišče, pri čemer sprožijo odbijanje zvočnih valov od različnih konstrukcij in merijo lastnosti odbitih valov ter preučujejo zvočne lastnosti najdišč, ki se tam naravno pojavljajo [1].

Te nove raziskave lahko na primer dajo nove dokaze, zakaj posamezen prostor ali kraj veljata za sveta. S temi arheoakustičnimi analizami lahko ugotovijo, da je obstajalo določeno znanje o akustičnih pojavih, ki so ga uporabljali v starodavnih ritualih v neolitikumu in poznejših obdobjih.

NAJDIŠČE V SEVERNI ITALIJI – HIPOGEJ CIVIDALE DEL FRIULI

Ena od znamenitosti Čedad, severnoitalianskega mesta, ki leži neposredno ob italijansko-slovenski meji in je bilo prvotno keltsko mesto, je tudi hipogej, ki na videz nima nobene podobnosti s hipogejem Ħal-Saflieni. Toda nedavne arheoakustične raziskave so pokazale, da ima nekatere nepričakovane akustične lastnosti, ki jih ima tudi hipogej na Malti.

Tudi ta hipogej ima tri nadstropja, ki so na prvi pogled groba oziroma neobdelana vendar se je kljub različnim posegom v konstrukcijo tisočletja ohranila akustična značilnost, ki jo ima tudi hipogej na Malti. Tudi ta hipogej torej nekatere frekvence močno okrepi.

V eni izmed dvoran/sob so izklesane tri maske v galskem slogu, kar kaže na keltski izvor.

FILOZOFIJA IN ODNOS DO SMRTI

~ drugi del

STJEPAN PALAJSA
PRESEDNIK NOVE AKROPOLE V SLOVENIJI

"VEMO, DA ŽIVLJENJE NI NIKAKRŠNA KRUTA ŠALA NIKAKRŠNEGA POOSEBLJENEGA ALI NEPOOSEBLJENEGA BOGA, KI SE JE ODLOČIL, DA SE BO ZABAVAL OB ČLOVEŠKEM TRPLJENJU. VEMO, DA JE ŽIVLJENJE TOK ENERGIJE, KI NAM JE IN NAM BO ŠE NAPREJ OMOGOČAL IZRAŽANJE NA TISOČE RAZLIČNIH NAČINOV, DA BI PRIDOBILI IZKUŠNJE IN MODROST, PO KATERI TAKO MOČNO HREPENIMO. ZATO PRIHOD V POJAVNI SVET NI ŠALA NITI NI ŠALA NJEGOVA ZAPUSTITEV, DA BI SE PRESELILI NA DRUGE RAVNI."

JORGE ANGEL LIVRAGA

ALI NAS SMRT LOČI?

Pogosto nas ne skrbi toliko naša lastna smrt kot smrt bližnjih ljudi. Če smo v tem življenju gradili iskrene in trdne vezi, ki temeljijo na večnih vrednotah, kot sta ljubezen in zvestoba, mar mislimo, da bo vse to izpuhtelo v prazen nič? Potem bi vsa naša prizadevanja in naponi bili nesmiselni. Če so naši odnosi temeljili na tem, kar ni le materialno, fizična smrt temu ne more do živega. To bo ostalo in nas povezovalo tudi po njej.

Duša ne potrebuje niti fizičnih dotikov, niti pogledov, niti racionalnih dokazov, da bi se zavedala tega, da ljubljeno bitje ni za vedno izginilo. Naš razum dvomi in nas napolni s strahom, toda če se poglobimo vase, nam bo naš notranji glas povedal nekaj povsem drugega.

Mar so naše vezi zgrajene edino iz materije? Mar se nikoli nismo počutili blizu ljubljene osebi kljub razdaljam, ki so bile med nami in to osebo? Ko čutimo bližino ali navzočnost nam drage osebe, ki ni več živa, to ni le spomin. To je nekaj veliko večjega in veliko bolj pomembnega. To je oblika globoke duhovne povezave med dvema bitjema, ki za medsebojni stik ne potrebujeta telesa.

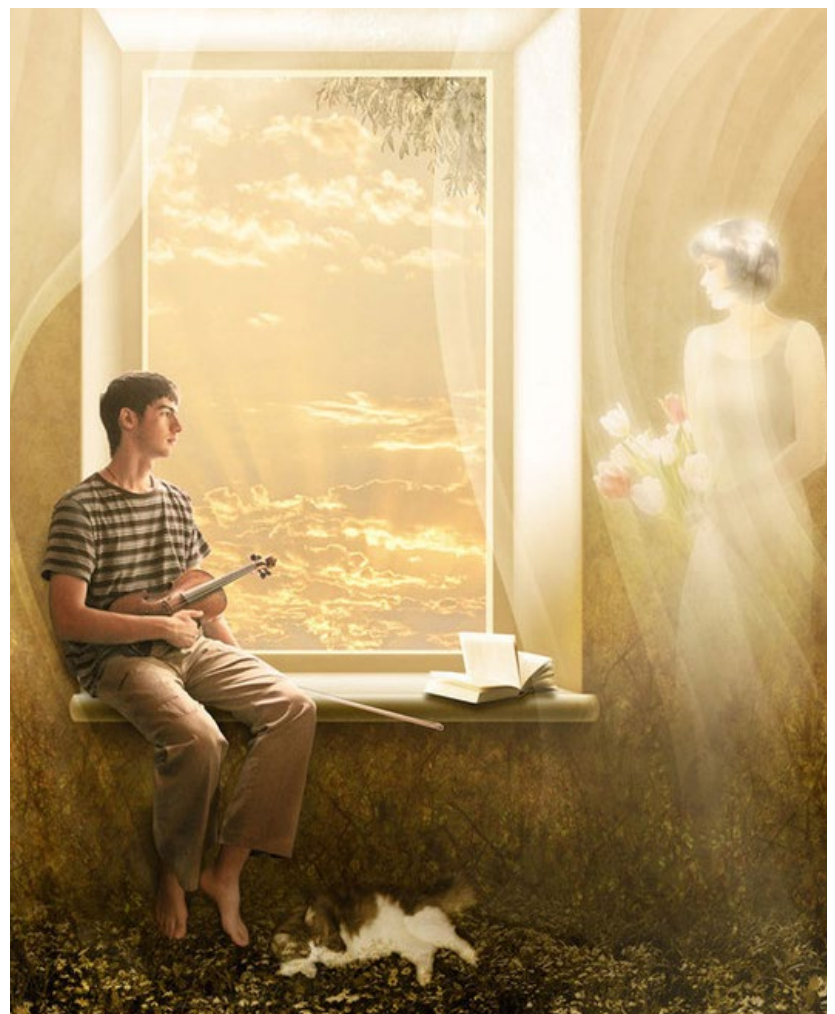
Uporabimo analogijo s tem življenjem. Če tukaj pripadamo določeni družini, če ustvarimo prijateljstva z ljudmi, ki jih imamo radi, zakaj to ne bi bilo mogoče na drugi strani? Zakaj bi se vse te globoke vezi, ki smo jih ustvarili z ljubeznijo in žrtvovanjem, prekinile in bi bil vsakdo prepuščen samemu sebi? Platon pravi, da je ljubezen moč, na kateri temelji celoten univerzum in jo je nemogoče izničiti. Propadle bodo stavbe, ki smo jih zgradili, propadla bodo prazna druženja, izginile bodo vse strasti, vse filozofije, vsi družbeni, politični in religijski sistemi, vsa moč, ki smo jo imeli nad drugimi. Edino, kar bo ostalo, so zlate niti ljubezni, stkane iz medsebojnih plemenitih dejanj, ki nas bodo še naprej povezovale.

Stara kitajska modrost pravi, da je družina sestavljena iz dveh delov – vidnega in nevidnega, živih

in umrlih. Kolo življenja se neprestano vrti. Živi umirajo ter postanejo del nebeške družine, mrtvi se rojevajo in postanejo del zemeljske družine. Tako se nebo odraža na zemlji in zemlja se odraža na nebu.

NE TU NE TAM NISMO PREPUŠČENI SEBI

Vedno, kadar v zavest priključimo ljubo osebo, ki ni več z nami, ustvarimo nevidno povezavo na drugi ravni bivanja, ki je enako resnična, kot so naši fizični stiki. Le zaradi nezmožnosti fizičnih možganov, da bi zaznali stvari, ki presegajo fizične senzacije, smo prikrajšani za jasen "fizični" spomin. Ostane nam le blede odsev tega srečanja. Smrt je podobna spancu. Tudi med spanjem namreč zavest ni omrtvičena, temveč živa in še naprej aktivna. Ločeni od telesa doživljamo izkušnje, ki so enako resnične kot tiste v svetu budnosti. Edina težava je naša nesposobnost, da bi spomin na dogodke, ki niso bili fizična senzacija, prenesli v fizične možgane.

"TEŽKO BI NAŠLI ČLOVEKA, ČIGAR 'JAZ' NE BI IMEL MED SPANJEM STIKA S TISTIMI, KI JIH JE LJUBIL IN KI SO ZDAJ MRTVI, KI OB PREBUDITVI V SVOJEM SPOMINU NE BI OHRANIL NOBENEGA UTRINKA ALI ZELO MEDLEGA, SANJAM PODOBNEGA ODSEVA."

HELENA PETROVNA BLAVATSKY

Predsednica mednarodne Nove Akropole Delia Steinberg Guzman je zapisala: "Mar nam takrat, ko smo se rojevali, pri tem niso pomagali eden ali več ljudi? In če je nekdo skrbel za nas, ko smo prihajali na to raven življenja, zakaj bi bili za to pomoč prikrajšani, ko bomo vstopali na drugo raven življenja, ki jo imenujemo smrt?"

Nikoli ne ostanemo prepuščeni sebi, niti tu niti tam. Občutek zapuščenosti izvira iz naše šibkosti in negotovosti. Naše znanje je krhko, naša negotovost pa je hči strahu, ki rojeva dvome. "

KO UMREJO BLIŽNJI LJUDJE

Ko izgine telo, ostanejo zavedanje, umne in čustvene sposobnosti ter vse tisto, kar spada v dimenzijo psihe in duha. Po tradicionalnem izročilu je umrli takrat izredno dojemljiv za vso našo umno dejavnost. Zato moramo bit vedno pozorni na svoje misli do tistih, ki so pred kratkim zapustili našo dimenzijo. Ne bi smeli misliti na naše težave in nesporazume z njimi ali pa na njihove napake. Umirajočega in umrlega bi morali obkrožiti z ljubečimi in toplimi mislimi, da bi mu tako dali podporo za lažji prehod v novo rojstvo – rojstvo z vidika duše.

ŽIVLJENJE TEČE DALJE

Brez ustreznega odnosa do smrti ne bomo imeli niti ustreznega odnosa do življenja – še bolj tuj pa nam bo misterij enega samega velikega Življenja, ki se nenehno kakor kača vije prek meja, ki jima rečemo rojstvo in smrt. Brez tega pogleda se ne bomo sposobni odmakniti od materialističnih konceptov, ki v našo zavest prinašajo le praznino in obup. Raziskovalni duh mora odpreti nova vrata znanosti. To so vrata nevidnega sveta, vrata, ki so bila nekoč delno odprta ter ki čakajo pogumne in svobodoumne raziskovalce, da podmažejo njene zarjavele

tečaje, da bi jih lahko znova odprli. Novo znanstveno obdobje mora biti svetlejše. Spoznati moramo ne le vidni, temveč tudi nevidni svet, ne le zunanjega, temveč tudi notranjega človeka, ne le življenje, temveč tudi "smrt" in tisto, kar ju povezuje.

ARISTOTEL NE VE

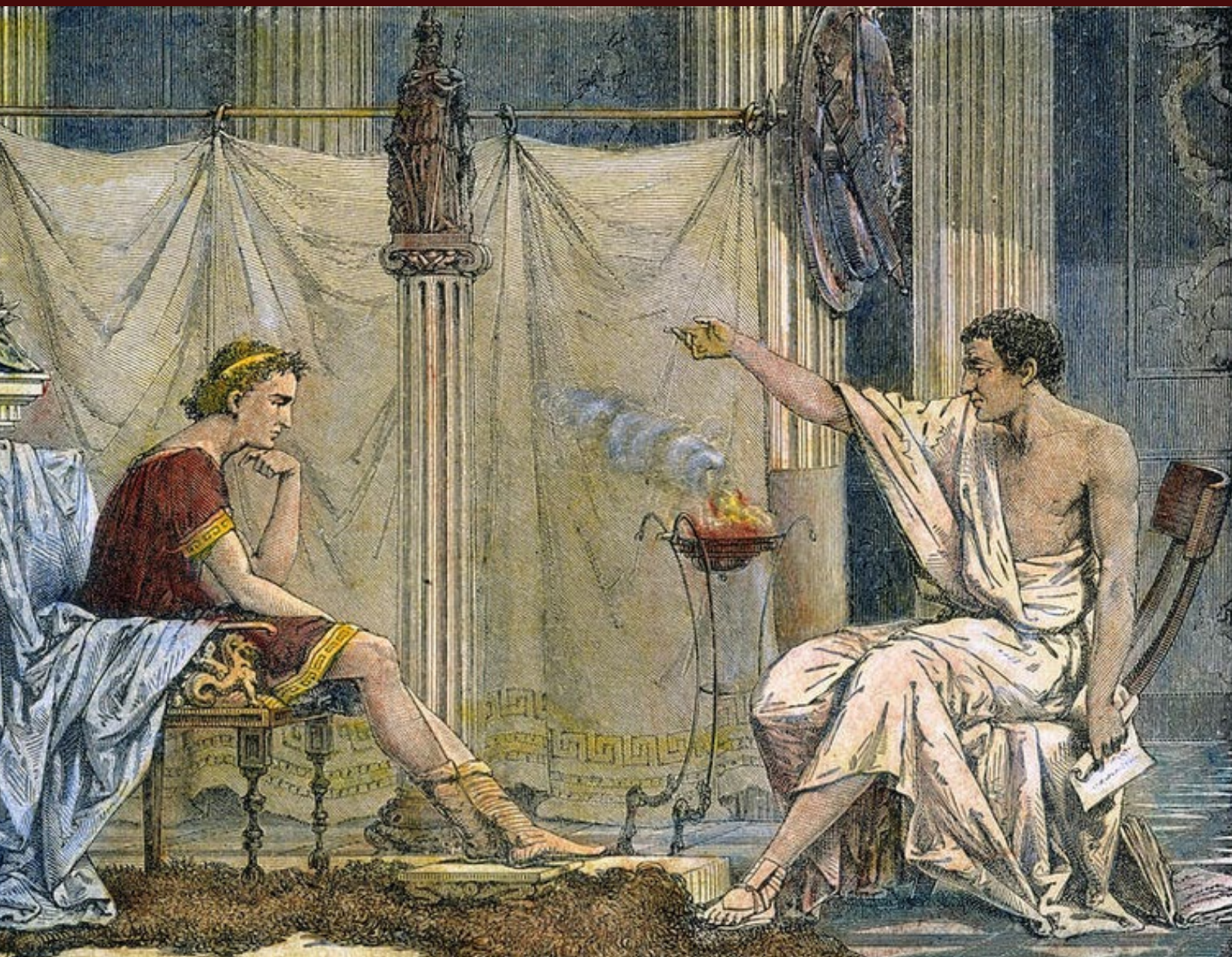
Aristotel, ki je bil učitelj Aleksandra Velikega, je na številna vprašanja, ki so mu jih postavljali dvorjani, odgovarjal: "Ne vem."

"Zakaj vas potem kralj sploh plačuje, če pa ničesar ne veste?" ga vpraša eden od dvorjanov.

"Kralj me plačuje samo za tisto, kar vem," odgovori Aristotel.

"Če bi me plačeval tudi za tisto, česar ne vem, ne bi bila dovolj cela njegova zakladnica."

starogrška anekdota

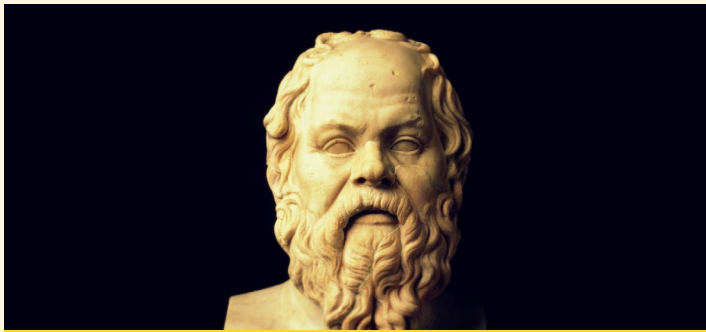

ARISTOTEL IN MLADI ALEKSANDER MAKEDONSKI

NAPOVEDNIK DOGODKOV

Dogodki za mesec JUNIJ 2016.

Dogodki potekajo v prostorih društva v Ljubljani in Mariboru ali na vnaprej razpisani drugi lokaciji.

BIOGRAFIJE VELIKIH FILOZOFOV – SOKRAT

Predavanje

SREDA, 15. 6. OB 20:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

"ELEKTRIKO USTVARIM TUDI SAM"

Delavnica na Art kampu, festival Lent

ČETRTEK, 30. 6., IN PETEK, 1. 7., OD 16:00 DO 20:00

SOBOTA, 2. 7. OD 10:00 DO 13:00 IN OD 16:00 DO 20:00.

Mestni park Maribor

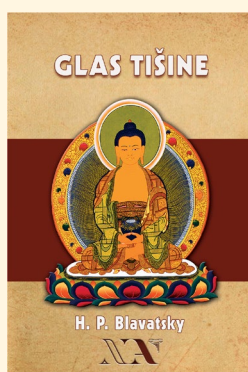
KNJIGE NOVE AKROPOLE

Knjige lahko kupite v prostorih društva.

Knjige večjega formata ali večjo količino malih knjižic pa lahko naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

FORMAT 130 x 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

FORMAT 130 x 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 105 x 148 mm
32 STRANI
MEHKA VEZAVA
CENA: 2 €

**Človeka ne oplemeniti poklic, ki ga opravlja,
temveč človek oplemeniti svoj poklic.**

— Jorge Angel Livraga